

KAPITOLA 1

Jenny

Lepší den

Napsala Jennifer Augusttová

„Nemohla bys, prosím tě, vylézt z toho kumbálu a jít třeba k sestře, šmarjá, nebo někam na procházku? Nebo se do něčeho pustit?“ povídá táta.

Ticho. Máma zase sedí v kumbálu pod schody.

V kumbálu pod schody se většinou modlí nebo pláče. Ale ona se modlí nebo pláče, i když v kumbálu není. Každou chvíli si povzdychne: „Panebože,“ ale táta vždycky povídá, že pámbu na nás totálně s-r-, a máma na to, ať si dává pozor na jazyk, nebo snad chce, aby Jacobovo první slovo bylo hned sprosté?

Táta povídá, že mu to je fuk, hlavně když Jacob konečně něco řekne, načež máma rozčileně shrabuje zbytky z talířů, flákne s každým do dřezu a táta povídá, že její brácha, strýček Patrick, byl odjakživa podivín a že v jeho rodině nikoho takového nemají. Máma na něj ale vytáhne bratránka Mickeyho, který kdysi odmítnul promluvit u soudu, a tak ho zabáslí, protože odmítnul promluvit. A na to jí táta povídá, že její sestra, teta Eleanor, je dočista na palici a že s tím jejím synovcem, co má na zádech a na hlavě ještě teď obtisknutý vzorek od pneumatik, protože ho v postranní uličce přejala dodávka, taky není všechno úplně v pořádku.

Pak jde táta se strýčkem Michaellem do hospody na frtana, což ale musí být asi pořádný frtan, poňvač mu trvá čtyři a půl hodiny, než ho vypije. Můj názor je ten, že strýček Michael musí být nejspíš taky na spektru, protože se mě vždycky ptá, kolik mi je a do které třídy chodím, a to se vidíme nejmíň jednou nebo dvakrát týdně, když se cestou do hospody stavuje pro tátu.

Někdy máma šílí, když jde táta do hospody, a někdy si ani nevšimne, že je pryč. Když si ale všimne, že táta nesedí u televize a nekouká na *Sousedy* a není ani v kůlně, kde obvykle spravuje něco, co není rozbité, součástkami z něčeho, co by naopak spravit potřebovalo, vždycky se ptá: „Kde je táta?“

Když jí člověk neodpoví, tak na to někdy i zapomene. Ale jindy zase ne. A pak spolu druhý den šíleně dlouho nemluví a ticho by se dalo krájet a Jacob sedí a kouká si na prsty, které se mu pořád hýbou, i když by se hýbat nemusely, ale on s nimi stejně hýbe, tluče špačky a dovede takhle sedět hrozně dlouho, poňvač nezná hodiny, jako třeba když se v noci vzbudí a neví, že není den, akorát pozná, že v telce nedávají *Prasátko Peppu* ani *Lokomotivu Tomáše*, a tak se někdy bojíme, aby nezačal vyvádět, ale pak si vzpomene, že na nějakém programu určitě dávají *Simpsonovy*, poňvač *Simpsonovi* jdou na nějakém programu skoro pořád, i v noci.

Můj názor je, že i táta je možná na spektru, poňvač asi taky nezná hodiny, jinak by nemohl slíbit mámě, že přijde za hodinku, načež přijde až za čtyři a půl a řekne: „Koukám, že už je stejně pozdě chodit domů dřív.“

„Autismus je porucha,“ říká vždycky máma.

„Autismus je kurva,“ na to táta.

Autismus se k nám nastěhoval jednoho únorového dne, bylo to ve středu, když byl Jacob ještě miminko. Podle mámy se prý protáhnul oknem do kuchyně, co necháváme pootvorené kvůli kočce, a Jacoba nám sebral. Babička a táta si nejprve mysleli, že je Jacob hluchý, poňvač se nikdy neusmíval, ani když jste mu zpívali „Paci, paci, pacičky“ nebo na něj udělali kuk, a ani se na vás nepodíval, když jste na něj